

Prædiken søndag d. 3. september 2017.

Metodistkirken i Odense. ©Thomas Risager, D.Min.

Tekster: Matt 16,21-28 & 2.Mos 3,1-15

Her er jeg! (Om efterfølgelse)

Vi siger tit, at al tro har et element af gerning i sig, i hvertfald, hvis det er en sund tro.

Tro er ikke kun at sætte sig til rette og lytte til fantastisk musik og lange prædikener og nyde det gode fællesskab i sin kirke. Tro er at få fingeren ud og gøre noget.

Spørgsmålet kommer hurtigt, men hvordan gør jeg så det?

Vi begynder at kigge os rundet efter forbilleder. Jesus, Moder Theresa, Desmond Tutu, Jette og Anders Flinck...

Straks melder uroen sig på banen. Jamen, skal jeg være lige så vild som dem?

Kigger man på Jesus, så kan man godt få helt kolde fødder.

I teksten fra Matthæus, forudsiger han, hvad der skal ske med ham. Han skal gå op til Jerusalem og lide meget ond, for at blive slået ihjel af ypperstepræsterne og de skriftkloge. Underforstået, at det er det, der venter, hvis man efterfølger ham.

Lige inden dette udspiller sig, har vi oplevet at Peter klart og tydeligt har sagt om Jesus, at han er Kristus, at det er ham, som Gud har sendt for at bringe verden fred.

Peter har forstået at Jesus er værd at satse på. Derfor har han også totalt optur, så da han hører, hvad Jesus er på vej mod, står han helt af. "Gud bevare dig Herre, sådan må det aldrig gå!"¹

Et eller andet sted forstår man jo godt Peter. Nu har jeg lige forstået det hele, og så siger du, at vi skal miste dig.

Jesus forstår det også, og fristelsen lurer. Måske er det derfor han bruge så stærke ord. "Vig bag mig Satan! Du vil bringe mig til fald, for du vil ikke, hvad Gud vil, men hvad mennesker vil!"²

Peter må have været ganske stille og disciplene har sikkert fået lidt at tænke over, for Jesus giver sig til at fortælle dem om efterfølgelse. Efterfølgelse er ordet, der dækker over gerninger, der kommer af tro.

Mange af os, har hørt ordene, men aldrig helt forstået det. "»Hvis nogen vil følge efter mig, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig. **v25** Den, der vil frelse sit liv, skal miste det; men den, der mister sit liv på grund af mig, skal finde det."³

Det lyder barskt. Hvem har lyst til at være en kristen, hvis det virkelig er det, som det betyder.

Vi forstår ikke døden på samme måde, som den kultur Jesus talte ind i.

¹ Matt 16,22

² Matt 16,23

³ Mat 16,24-25

For dem var døden ikke så fremmed, som den er for os. Døden var ligesom at lægge et frø i jorden, begyndelsen til noget nyt.

Fordi man er så vant til naturens skiften, så vidste man at for at noget nyt bliver til, er døden en del af det. Med andre ord, sjælen bliver befriet gennem død OG opstandelse, for det er jo en væsentlig del af det, når Jesus taler om at han skal dø.

Når Jesus kalder til efterfølgelse, så er efterfølgelsen et liv i tjeneste, gennem døden og ind i opstandelsen.

Det gælder for Moder Theresa, Desmond Tutu, og alle de andre forbilleder, vi måtte have.

Hvordan ser det der efterfølgelse, så konkret ud?

Gid der var et simpelt svar.

Det bedste svar, jeg kan give er, se på Jesus. Se, hvad han gør og mærk efter, hvad det får dig til at tænke på. Hvad knækker dit hjerte og giver dig det, som Bill Hybels kalder hellige utilfredshed.

Jeg tror det er så forskelligt, netop fordi vi er så forskellige.

Forskelligheden er også en gave, fordi der er mange behov. Nogen af dem er meget synlige, andre ganske usynlige, men ikke mindre vigtige.

Christian Alsted, vores biskop, siger ofte, at I alle menigheder er der de mennesker, der skal til for at forandre verden.

Det tror jeg, han har ret i.

Vi tænker tit for lidt om vores fælleskaber og om os selv.

Det er ganske normalt.

Da Gud kalder Moses, er han fårehyrde. Han er morder. Han er egentlig ikke noget særligt. Men han forstår, at da han ser en brændende tornebusk og hører Guds stemme, da er han på hellig grund. Da ved han, at nu vil Gud bruge ham.

Så han lytter til Gud, som ligeud siger til ham, at han skal føre israelitterne ud af Egypten. Moses indvender: "Hvem er jeg, at jeg skal kunne gå til Farao og føre israelitterne ud af Egypten?"⁴

Det er så menneskeligt. Hvem er jeg, når jeg sammenligner mig med forbillederne, med Jesus selv?

I lyset af dem, er vi alle sammen ekstraordinært almindelige.

Læg mærke til, hvad Gud siger til Moses, at han vil være med ham.⁵

⁴ 2. Mos 3,11

⁵ 2. Mos 3,12

5 af 5

Alle, der efterfølger Jesus, hvadenten det er meget synligt, eller aldrig bliver bemærket, er der et fællestræk, at Gud er med hele vejen og at målet er opstandelsen.

Man har hørt, eller fornemmet at Gud kan bruge én til et
aller andet. Det begynder alt sammen med et ok,
et ja,
et Her er jeg!

Amen.

Salme Vil du følge efter mig